

Consider me

B E C K A M A C K

consider
ME

Bízz bennem

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
Becka Mack: *Consider Me*
First published in Australia in 2023 by
Simon & Schuster (Australia) Pty Limited
Previously published in 2022 by Streamside Literary INC.

Fordította
Gruber Katalin

Szerkesztette
Winter Angéla

Borítóterv
ZERO Werbeagentur
München

ISBN 978-963-636-338-3

Minden jog fenntartva

© Becka Mack 2022
© Kossuth Kiadó 2024
© Hungarian translation Gruber Katalin 2024
Borítókép © Shutterstock

A kicsikémnek

*Te vagy a felkiáltójel a legboldogabb mondat végén.
Köszönöm, hogy a csodám és a valóra vált álmom vagy!*

A SZERENCSÉTTLEN 13-AS

Carter

– BASZKI!

A hátamra gördülök, és kell egy pillanat, hogy helyreálljon a légzésem, aztán lehúrom a gumit máris lankadó farkamról. Lenyalom a felsőajkamon összegyűlt izzadságot, és a hajamba túrok. Rohadtul ki vagyok merülve.

– Ne! – nyafog Laura, aki kis híján átveti magát az ágyon, amikor felállok. – Maradj még, Carter!

Feltartom a kotont, ami elegendő magyarázatul szolgál, nem?

– Csak kidobom a gumit, Laura.

A lány szemöldöke a magasba szalad.

– Lacey.

Elfojtom a nevetésemet. *Hoppá!*

– Igen. Tényleg! Bocs. Lacey.

Lacey, a szőke bombázó, aki tavaly augusztusban a *Maxim* címlapján szerepelt. Azért emlékszem erre ilyen határozottan, mert csupán tizenháromszor említette este, a bárban. Akkor kezdtem számolni, amikor a mondat harmadszor hagyta el a száját.

– Kezdhethénk újra! – kiabál utánam, miközben bedobom a kotont a fürdőszobai szemetesbe.

Az alkaromat a falnak támasztom, és könnyítek magamon, közben a lány arról hablatyol, hogy töltsük együtt az egész éjszakát. Megtehetnénk, de jobban örülnék, ha elmenne. Az általános vélekedéssel ellentétben, nagyra tartom az egyedül eltöltött időt, még ha azt csinos lányok testébe temetkezve is tölthetném.

Ne értsetek félre! Az ember nem gondolja meg kétszer, hogy egy olyan csajt, mint Lacey ágyba vigyen. Ezért is dugtunk, mint a nyulak az elmúlt harminc percben, megállás nélkül, miután kiléptünk a liftből. És meg azért is, mert – *jesszusom!* – azt akartam, hogy ne dumáljon már annyit. Az első tizenkét alkalommal is sikerült megértenem, hogy szerepelt egy magazin címlapján.

Eddig azt hittem, a tizenhármas szerencsés szám, nem pedig rossz előjel.

– Nem lehet! – válaszolok végül, miközben megmosom a kezem, aztán megnézem magamat a tükörben. Van egy csúnya repedés a duzzadt alsó ajkamon. Ma este könnyen megúsztam, nem úgy, mint a másik fickó. – Korán indul a gépem.

Valójában nem indulunk dél előtt, de nem akarom, hogy itt maradjon.

Keresztbe fonom a karomat a mellkasomon, és az ajtókeretnek támaszkodva figyelem, ahogy befészkel magát az ágynemű közé. Ja, hát ez tutira nem fog megtörténni.

– Talán jobb lenne, ha indulnál.

Magamra kapom a bokszeralsómat, és csípőre tett kézzel várok. A csaj rohadtul meg se mozdul, csak néz fel rám nagy, kék szemmel. Meg van róla győződve, hogy ha elég sokáig mereszti rám a kiskutyaszemét, majd meggondolom magam. El sem tudom mondani, mekkorát téved!

Megvakarom a fejem, a sarkamon hintázva néhányszor a tenyerembe öklözök, miközben a nyelvemmel csettintek, és arra várok, hogy a csaj *csináljon* már valamit végre.

– Itt maradhatok ma éjjel? – kérdezi végül.

Jaj, ne már! Megint ez a kérdés. Minden alkalommal ez van. Nem tudom, azért-e, mert tényleg maradni akar, vagy titkon abban reménykedik, hogy ő lesz az, aki megváltoztatja Carter Beckettet, és úgy dönt, hogy megállapodik végre? Néha az az érzésem, hogy ez egyfajta verseny, aminek a végén a győztes lány valamilyen jutalmat kap.

Ja, várjunk csak! Hát ez az! A díj nem más, mint a Vancouver Vipers kapitányának nyolc számjegyű fizetése.

A válaszom minden alkalommal ugyanaz.

– Nálam nincs italtvós buli.

– De, én... – A lány remegő állal, könnybe lábadt szemmel néz rám. *Az ég szerelmére már!* Mindössze két órája találkoztunk, mi a francért bögg? – Azt hittem, jók voltunk együtt. Azt hittem, talán... Azt hittem, kedvelsz engem.

– Jó volt veled lógni ma este – igazítom ki. A szex tízből egy erős hetes volt. – Jól szórakoztunk.

A múlt idő azt hivatott hangsúlyozni, hogy itt az ideje elválnunk egymástól, hogy aztán valószínűleg soha többé ne találkozzunk. De éppen az ellenkező hatást váltottam ki vele.

A lány arca felragyog.

– Talán randizhatnánk!

Próbálok ellenállni a késztetésnek, hogy az arcomra csapjak. Komolyan mondom! Lassan megdörzsölöm a képemet, és elnyomok egy feltörni készülő nyögést. Ezért jár nekem egy jó pont.

– Különböző országokban élünk.

– Esetleg elmehetnék Va...

– Nem randizom. – Felkapom a hotelszoba ajtaja előtt heverő nadrágomat, kihalszom belőle a telefonomat, és megnyitom az Uber-applikációt. – Semmi személyes. Csak most nem keresek komoly kapcsolatot.

Őszintén, fogalmam sincs, miért kell még mindig lefolytatnom ezt a beszélgetést, minden alkalommal. Nem vagyok különösebben tartózkodó, ha a magánéletemről van szó.

Nem, ez így hülyeség! Senki nem tud lószart sem a magánéletemről, a csapattársaimon és a családomon kívül. De azok az órák, amik a játék és aközött telnek el, hogy egyedül kidőlök az ágyamban? Na, *azokkal* nem szemérmeskedem. Minden hétvégén más nővel fotóznak le. A lányok tudják, hogy mire számíthatnak, ha velem kezdenek. Még fórumokat is hoztak létre. Olyanok, akik azért haragszanak rám, mert egyéjszakás kalandként kezeltem őket, pedig remélték, hogy újra felpattanhatnak a cerkámra.

De hát nem többek annál, egyikük sem. Egyéjszakás kalandok. Nagyon jól tudják, amikor belemennek, aztán mindig kiakadnak, amikor kiderül, hogy *pontosan* erről van szó.

Elrakom a telefonomat, és újra az ágyamban fekvő csajra figyelek. A piros selyemanyaggal játszik, közben végig rajtam tartja a szemét.

– Rendeltem neked egy Ubert. Öt perc múlva itt lesz.

– De...

– Figyelj, Lauren...

– *Lacey!*

– Lacey, igen. Tényleg! Bocs. Figyelj, Lacey, nagyon jól érzem magam veled ma este, de túl sokat utazom ahhoz, hogy fenntartsak egy komoly kapcsolatot.

– Ez az egyetlen oka? – A kezét az enyémbé csúsztatja, és hagyja, hogy felhúzzam az ágyról. – Mert nincs időd a hoki miatt?

– Igen – hazudom. – Nincs rá időm. – Tudnék rá időt szakítani. Gondolom. Mármint, ha érdekelne. De soha senki nem érdekelt annyira.

– Ó! – Úgy tűnik, ettől kicsit megnyugodott. Talán így kevésbé érzi magát kellemetlenül. Nem tudom, és nem is nagyon érdekel. – Hát, akkor legalább a számodat megkaphatom?

Basszuskulcs, dehogy!

– Senkinek sem adom meg a számomat.

Soha!

Mielőtt válaszolhatna, a lakosztály ajtaja kétszer sípol, aztán kinyílik.

– Beckett, te még mindig fenn vagy? Nincs kedved egy gyors játékhoz, mielőtt... – Ó, az ég rohadt szerelmére! A csapattársam és egyben a legjobb barátom, Emmett Brodie, megtorpan a szoba ajtajában, tekintete ide-oda cikázik köztem és Laa... Lacey között. Egyik kezét védekezőn emeli fel a lány felé. Azt hiszem, attól tart, hogy Cara kiherélné, ha csak ránézne egy másik nőre. Hogy őszinte legyek, szerintem meg is tenné. Cara eléggé heves csaj. – Látod, ezért lakom inkább Lockwooddal egy szobában.

Ja, ezt csinálja úgy egy éve, amióta Carával találkozott. Gondolom, nem rajong a random meztelen lányokért, akik feltűnnek a szobájában az utazásaink során. Meg tudom érteni. Asszem. Mármint semmit sem tudok a kapcsolatokról, legyen az komoly vagy bármilyen.

– Éppen indul – mondom, és Emmett a lányra pillant, aki még mindig meztelen. És úgy fest, nem nagyon érdekli, hogy Emmett itt áll az orra előtt. Igazából alaposan végigméri a barátomat.

A legtöbb lánnyal ez van. Le se szarják, kivel fekszenek le, amíg annak a valakinek a neve fenn van a listán, és milliókat keres. Ezért hívjuk őket hokinyuszoknak, mert egyik játékosról a másikra ugrálnak.

– A fuvarod megérkezett – mondom. – Talán nem ártana felöltöznöd, édes.

– Hát, én...

– Neki barátnője van, engem meg már nem érdekel a dolog. – Mérgemben az állam rángatózni kezd. Nem akarok mást, csak Call of Dutyt játszani a barátommal, betolni egy egész henger Oreót, és arccal előre beajulni az ágyba. Túl nagy kérés?

Lacey végre áthúzza a ruháját a fején, a piros selyemanyag tökéletesen landol a csípőjén. Basszus, nagyon dögös. Lehet, hogy nem fogok emlékezni a nevére, miután kisétált az ajtón, de erre igen!

– Megadjam a számomat? Felhívhatnál, amikor legközelebb a városba jössz, vagy ha meggondolnád magad, és szeretnéd, hogy átrepülje...

– Persze. – A szálloda emblémájával ellátott jegyzettömbre és tollra mutatok az éjjeliszekrényen. – Írd csak le.

Emmett szeme elkerekedik, a szája sarka felfelé görbül, és bemegy a fürdőszobába.

Lacey követ az ajtóhoz, és úgy néz fel rám, mint egy elveszett kiskutya. Nyugodtan próbálkozhat, akkor sem fogom hazavinni magammal.

– Hát, köszi... az estét. Remélem, látlak még!

Olyan ragyogó a mosolya, hogy szinte már büntudatom van. Aztán hozzám hajol, hogy szájon csókoljon, de az utolsó pillanatban elfordítom a fejem, így az államat éri el.

– Viszlát, Lauren! – Becsapom az ajtót, és ráfordítom a zárat.

– *Lacey!* – kiabál a folyosóról.

Emmett röhögve jön vissza a szobába.

– Seggfej vagy, Carter!

Lehuppanok a kanapéra, Emmett meg elindítja az Xboxot.

– Nem értik meg. Nem akarok kapcsolatot. – Lenyúlom a félig üres oreós zacskót az asztalról, kivesszek egy kekszet, szétválasztom, és lenyalom az egyik oldaláról a tölteléket. – Egy egyéjszakás kaland, nem házassági ajánlat.

– Szóval, szarsz az álmaikra és a vágyaikra, miszerint boldogan élnek egy pasival, aki szereti őket?

Álmaik és vágyaik? Mi a franc?

– Cara igazi puhapöcsöt csinált belőled. Arról álmodnak, és arra vágyhatnak, amire csak akarnak, csak ne velem.

– Mert te sosem fogsz megállapodni?

– Nem tudom. Talán igen, talán nem. De az biztos, hogy nem mostanában. – Megvonom a vállam.

Kinevet, és az egyik kontrollert az ölembe dobja.

– Egy nap besétál majd az életedbe egy nő, és a feje tetejére állítja az egész világodat, te meg azt sem fogod tudni, mihez kezdj magaddal azonkívül, hogy a lába előtt térdelve könyörögsz, hogy sose hagyjon el.

Bólintok, és benyomok még egy kekszet.

– És az lesz a napja annak, hogy megállapodok!

2

ÁGY > SZEX

Carter

A KÜLFÖLDI UTAZÁSOK HÁTULÜTŐJE A BRUTÁLIS sokk, ami a szervezetet éri, amikor december közepén hazatérsz Brit Kolumbiába, miután pár napot Floridában és Észak-Karolinában töltöttél.

Még nem állt be az igazi hideg, de már nincs sok hátra, meglehetősen szokatlan ez az időjárás a nyugati parton, pedig technikailag még nincs is tél. Észak-Vancouverben élek, itt az idő valamelyest hajaz a tipikus kanadai télre, de nem ennyire. Olyan, mint egy baljós előjel, de én egyébként sem szoktam foglalkozni a nyilvánvaló jelekkel.

Mégis, a tököm majd lefagy a hidegben, éppen rohadt másnapos vagyok, öt és fél órát ültem a repülőn, a csapattársaimmal kártyáztunk, és minden nyamvadt játékot elveszítettem, egyet kivéve. A mai azon ritka szombati napok egyike, amikor nem a hokié a főszerep a csapat számára. Ahelyett, hogy otthon ülnék melegítőben, elmerülve a Disney-maratonba, egy óriáspizza társaságában, éppen egy meglepetés szülinapi bulira tartok a nyüzsgő éjszakában.

– Rohadtul kivagyok, haver. – A kezemet beledugom a gyapjúkabátom zsebébe, a sálamat pedig a fogammal húzom fel az államra.

– Rohadtu' átérzem. – Garrett Andersen, a csapat jobbszélső játékosa, mindig keleti parti akcentussal, lassan ejti a szavakat, amikor fáradt vagy részeg. Most az előbbiről van szó. – Majdnem kihúztam magam a dolog alól, de belegondolva, jobban szeretem, ha a golyóm ott van, ahol lennie kell, köszönöm szépen!

Az aggodalma engem sem hagyott hidegen. A szülinapos lány heréléssel megfenyegetett már minket kevesebbert is. Carából nem szeretném kihozni a rosszabbik énjét épp a huszonötödik születésnapján. Alapból is eléggé félelmetes, és már így is kihagytuk a felugrós „Meglépetés!” részt. Arra számítok, hogy már legalább három ital benne van, és eléggé boldoggá teszem a karon lógó, csillogó, rózsaszín ajándéktáskával ahhoz, hogy elfelejtse, hogy haragszik rám.

– Korán lelépek – jelentem ki.

– Ja, persze – mondja Garrett a szemét forgatva.

– Mi van? Komolyan! Hiányzik az ágyam.

– Aha, aha.

– Egyetlen éjszakára képes vagyok a gatyámban tartani.

Átkocog az úttesten a bár felé, és beslisszol előttem.

– Azt kétlem!

A bár pontosan úgy néz ki, mint képzeltem. Kurva sok rózsaszín mindenütt, egy rakás szarral megpakolva. Általában bírom a káoszt, de ma inkább csak üldögnék a többiekkel, és legurítanék egy vagy két üveg hideg sört.

A pink mellett rengeteg az aranyszín és a virág. Örök hála érte Cara legjobb barátjának, mert majdnem mi lettünk a dekorfelelősök, de szerencsére elvállalta. Még nem találkoztam vele, de biztosan bátor lány, ha önként vállalta, tudván, hogy a szülinaposnak saját rendezvényszervező cég van. Sosem akar-

nék Carának csalódást okozni, már csak a korábban említett kasztrálás miatt sem.

– Gare Maci! Carter! – Valaki nekem vágódik, kiszorítva a tüdőmből a levegőt, miközben hosszú végtagok fonódnak körém.

– Boldog születnapot, Care! – köszöntöm, az ünnepeket pedig végigcsúszik rajtam, mielőtt megölelné Garrettet is.

Cara kiszúrja a kis rózsaszínű táskát a kezemből, és lábujjhegyen ugrál az elképesztően magas sarkú cipőjében.

– Jaaaj, ide velem!

– Na, na! – ciccegek, és elhúzom előle az ajándékszatyrot.

– Hová lett a jó modorod?

Cara a szemét forgatva rázza a csípőjét.

– Kérem a rohadt ajándékomat, *légyszí!*

Horkantva nevetek, amikor kikapja a kezemből, és nem pazarolja az időt, egyszerűen széttepi a táskát. Kinyitja a kis bársonydobozt, és sikítani kezd. Előhúzza a platinaláncot, rajta egy C betűvel, és az arcom előtt lóbálja.

– Tedd fel, tedd fel!

Megfordul, selymes, derékig érő arany fűrtjeit átfésüli a vállán, tekintetem követi a gerince vonalát lefelé, egészen a kerek fenekéig. *Hát nélküli ruha. Szép!*

Az egyik legjobb barátom csaja. Sosem nyúlnék hozzá, de férfi vagyok, és van szemem. Tudok értékelni egy csinos nőt anélkül is, hogy a tettek mezejére lépnek.

Garrett úgy a bordámba könyököl, hogy felnyögök. Kikapja Cara feltartott kezéből a láncot, és a nyakába teszi. Cara ugrándozik előttünk, aztán mindkettőnk arcára pusztit nyom, és bevezet minket a bárba.

– Nagyon jól fogjátok érezni magatokat, srácok. A barátaim elképesztőek, különösen a legjobb barátnőm. Alig várom, hogy

megismerjétek! – A sokatmondó pillantása azt üzeni, hogy el se kezdjem a szarságaimat. – Ma este jól kell viselkedned, a kedvemért.

Felemelem a kezem.

– Ez mégis mi a francot akar jelenteni?

– Tudod, hogy értem. Csak semmi huncutkodás Livvel!

– Ki az a Liv?

– Olivia! A legjobb barátnőm! – mondja fújtatva.

– Ja, igen, tényleg! Ó! – Valahogy sikerült elkerülnünk egymást az elmúlt egy évben, ami talán jobb is, és egészen biztosan Emmett műve. Említett valamit arról, hogy ha megdugnám a lányt, és összetörném a szívét, abból egyenesen következne, hogy Cara dobja őt, és ezért az egész az én hibám lenne. Szóval, azt hiszem, nem nyúlhatok hozzá.

Nekem megfelel. A rakás engedélykérés Lacey-től az Instagramon kiváló emlékeztetőül szolgál arra, miért is kéne egy-két hétig hanyagolnom a nőket. Nehéz lenne elfelejteni a nevét, amikor tizenhárom üzenetet küldött egyetlen óra leforgása alatt, pontosan annyit, ahányszor említette, hogy rajta volt a *Maxim* címlapján. Véletlen egybeesés? Kurvára nem hinném!

Cara itt hagy minket, de megígéri, hogy később még találkozunk. Garrett-tel a csapat többi tagját az egyik sarokban találjuk meg. Úgy látom, félig már mindenki be van rúgva. Semmi sem fogható egy szabad szombat estéhez a fiúkkal!

– Nektek meg hogy sikerült kihagyni a meglepetést? – Adam Lockwood, a kapusunk, a tenyerembe csap, aztán ad egy sört.
– Szerencsés szemétládák.

– Anyámnál ragadtam. Szinte mindig elkövetem ezt a hibát. Anyának mindig akkor jut eszébe minden, amit elfelejtett elmondani, amikor el akarok köszönni. És ha eszébe jutott,

már nem ér rá a következő alkalomig. Sosem áll be a szája, persze ezt a viláért sem ismerné be, ahogy azt sem, hogy én is tőle örököltem ezt a jellemvonást. Már hét óra volt, mire el tudtam indulni, és még muszáj volt hazamennem zuhanyozni.

– Hé, Woody! – Megbököm Adam karját, mert látom, hogy nincs mellette a kis vörös, aki mindig rajta lóg. – Hol van a csajod?

Kényelmetlenül beletúr a sötét, göndör hajába.

– Courtnek más tervei voltak.

– Ja! – Úgy tűnik, ez kezd szokásává válni a csajnak. Most, hogy jobban belegondolok, nem is tudom, mikor láttam utoljára. Mielőtt belemerülhetnék a témába, egy nagy tenyér landol a vállamon, és sör fröccsen a kezemre.

Tudom, hogy Emmett az, amikor fojtogató medveölelésébe von. És rögtön tudom azt is, hogy részeg, amikor összerosódott szavait az arcomra leheli.

– Elkéstél.

– Sajnálom, haver. – Összeborzolom a haját, leginkább azért, mert vicces egy ilyen tagbaszakadt fickóval szórakozni. – Becsiccsentettél, nagyfiú?

A kezemre csap.

– Neked nem szabad együtt aludnod Cara barátaival, csak hogy tudd!

Hátrahajtott fejjel nyögök fel.

– *Igenis*, apu! – A nagy bárban tengernyi ember táncol együtt a parketten. – Egyébként sem számít. Nem vagyok... Ööö..., én nem... – A szavak a torkomon akadnak, amikor meglátom őt. – Aaa, nem, khm... Ma este. – A sörömmel a levegőbe bökök, mert semmi másra nem vagyok képes.

– Tessék?

Emmetre nézek, aztán vissza a lányra. Elfelejtettem, miről beszélünk, de bármi is volt, biztosan nem fontosabb a kis, szív-
döglesztően gyönyörű barnánál, aki Carával táncol.

Ha őszinte akarok lenni, a „táncol” nem megfelelő szó arra, ahogy az a két csaj együtt mozog. Nem tudom, minek nevezem, de *bassza meg!*

Szikrák pattognak bennem, ahogy magamba szívom ennek az idegen nőnek a látványát, a lenyűgöző kis teremtés a sötét haját átdobja a váll felett, és megnyalja a felső ajkát. Karját a magasba emeli, és félrefordítja a fejét, hogy hallja, mit súg a fülébe Cara. Belefeledkezem a látványba, ahogy hátrahajtja a fejét, és az arca felragyog a nevetéstől.

Megbűvöl, nem ereszt, a megszállottjává válok. Képtelen vagyok levenni róla a tekintetemet, és amikor Cara megragadja a lány derekát, és a kezét lassan a csípőjére csúsztatja, majdnem felnyögök, mert *én* akarom ezt csinálni.

– Még csak ne is gondoldj rá, Carter!

Valahogy sikerül Emmett felé fordulnom.

– Mi?

Emmett a fejét rázza.

– Nem! Őt nem!

Őt nem? Miért, ki ez? Újra a lányra nézek, és egy fickó éppen a mellkasához szorítja.

Pasija van? Basszus!

Amikor a lány zavartan mosolygva a fejét rázza, és a szájáról leolvasom, hogy „nem, köszönöm!”, diadalmas morgás tör fel a torkom mélyéről. Aztán a csaj hátat fordít a fickónak és nekem is.

Te *magasságosatyáúristen*, az a hátsó! Gömbölyű váll és ívelt gerince fehérén ragyog a fent villogó fények alatt. Karcsú dereka

a széles csípőjének édes ívébe csatlakozik, és a bőrszoknya második bőrként tapad a testére. Hogy az ördögbe vette fel egyáltalán? És hogy a francba fogom lefejtetni róla? Fontos kérdés, amire azonnali válaszra van szükségem.

Az olló mellett döntök. Le fogom vágni róla, és majd kap egy másikat.

Garrett egyik ujját az állam alá teszi, és összezárja a számat.

– Jesszus, Beckett! Jól vagy?

A lány felé intek.

– *Haver!* – Ennyit vagyok képes kinyögni. *A többiek nem látják, amit én?*

Garrett követi a tekintetemet, és elismerően hümmögni kezd, de Emmett elrontja az egészet, mert úgy forgatja a szemét, hogy szinte már hallom.

– Komolyan beszélek, Carter. Cara megeteti veled a golyódat, ha egy ujjal is hozzányúlsz.

– Elbírok Carával.

Emmett felhorkan, Garrett kuncog, Adam meg fuldokolva a mellkasát ütögeti, és köhög. Senki sem bír el Carával. Még Emmett sem. Tulajdonképpen a legtöbbször még maga *Cara* sem bír el Carával.

– Hogy hívják?

Emmett még mindig a fejét rázza, mint egy idióta.

– Szó sem lehet róla. Nem árurom el.

A lány átveti a vállán a sötét fűrtjeit, lábujjhegyre emelkedve súg valamit Cara fülébe, aztán ringó csípővel átszeli a parkettet. Felül egy bárshékre, és széles mosollyal ajándékozza meg a csapost. Amikor a pasi egy sört csúsztat elé, és rákacsint, elpirul, és elfordítja a tekintetét. Milyen édes!

Különösen megigéz, ahogy keresztbe teszi a lábát, és a szájához emeli a poharat, egy húzásra megissza a sör felét, mintha mindennap ezt csinálná, és amikor a termet fürkészi, én már azon gondolkodom, hogy milyen mondattal indítsak. A pillantása átsiklik rajtam, de tovább is halad.

Aztán visszakapja a tekintetét.

A nyaka teljesen kipirul, a szín az arcára is felkúszik, hát bevetem a jól ismert vigyoromat, és megmutatom a gödröcskéimet. Felnevetek, amikor elfordul. A feje felett elhelyezett tévét bámulja, és úgy tesz, mintha észre sem vett volna.

– Akkor majd kiderítem magam a nevét. – Hátba veregetem a barátomat, és a többiekre kacsintok. – Bocsássatok meg, fiúk!

– Sok szerencsét, Beckett! – Emmett a dühös nevetését italba fojtja. – Fogadok, hogy nem dől be neked. Sosem kapod meg a lányt!

Sosem kapom meg? Nem valószínű. Én vagyok a csapatkapitány, és a legjobban fizetett játékos az NHL történetében. Nem tudok úgy lemenni a boltba, hogy ne kapjak egy telefonszámot vagy ajánlatot, szóval, egy ideje inkább házhoz szállítatok.

Viszont sosem voltam az a fajta, aki visszautasít egy kihívást.